

עפ"ת 2339/07/15 - חסן אבו ראס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

עפ"ת 2339-07-15 חסן אבו ראס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90111255189

בפני	כבוד השופט סאאב דבור
מערער	חסן אבו ראס
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בצפת (כב' השופט בסאם קנדלפת), אשר ניתן ביום 21.04.15 בתיק תת"ע 7781-03-15, לפיו, הרשיע בית המשפט את המבקש בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום; זאת בהעדר התייצבות מצד המערער.

המערער הגיש לבית משפט קמא בקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן בהעדר. בית המשפט, בהחלטתו מיום 14.06.15 דחה את הבקשה.

ההליכים בבית משפט קמא

2. נגד המערער הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירה לפי תקנה 47(א) לתקנות התעבורה כך שנהג את רכבו ועקף רכב אחר מצד ימין.

3. הדיון בתיק נקבע להקראה ליום 21.04.15. אולם, המערער לא התייצב לאותו דיון. משכך, הורשע הוא בהעדר וניתן נגדו גזר דין מכוחו חויב בתשלום קנס בסך 250 ₪.

4. ביום 14.06.15 הגיש המערער בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר בצינו, כי בבוקר יום הדיון הגיש הוא בקשה לדחיית מועד הדיון כאשר הסיבה לכך נעוצה בעובדת אשפוזו של המבקש/המערער בבית חולים ביום 18.4.15. המערער שוחרר לביתו ביום 20.04.15 ובבוקר יום הדיון הגיש בקשה לדחיית מועד הדיון.

5. בית המשפט דחה את הבקשה אף מבלי לקבל תגובת הצד השני בצינו, כי אין די בעצם הגשת הבקשה, שאין לה כל זכר בתיק בית-המשפט, כדי לפטור את הנאשם מהופעה למשפט. לפיכך, ובהעדר

עמוד 1

חשש ממשי לעיוות דין, דחה בית המשפט את הבקשה.

טענות הצדדים בערעור

6. לדידי המערער, ביום 18.04.15 אושפז הוא בבית החולים בשל כאבים בחזה וקוצר נשימה ושחרר ביום 20.04.15.

ביום 21.04.15 שעה 08:01, שיגר המערער בקשה באמצעות הפקס לדחיית מועד הדיון וזאת, כאמור, על רקע מצבו הבריאותי. מאז, המתין הוא לקבלת החלטה; אולם, תחת קבלת החלטה צפויה, הוא קיבל שובר לתשלום קנס אשר הוטל במסגרת התיק יחד עם העתק גזר הדין אשר ניתן בהעדר התייצבות; וזאת ביום 08.06.15.

או אז, עיין המבקש בבקשה לדחיית מועד הדיון אשר הגיש והתברר לו, כי הפקס אותו שלח לכאורה לבית המשפט בבוקר יום הדיון, לא הגיע ליעדו.

7. לטענת המערער, אי התייצבותו לדיון נבעה מטעות בתום לב ואין בהתנהגותו חלילה משום זלזול בבית המשפט.

8. ביטול פסק הדין נחוץ, בין היתר, על רקע עיוות דין שנגרם למבקש ולאור העובדה, כי קיימים סיכויי הגנה ממשיים ואף קרובים לוודאי. משכך, יש ליתן לו, קרי - למבקש, את יומו בבית-המשפט ולהורות על ביטול פסק הדין.

9. טעותו של המערער נבעה מטעות שמקורה בתום לב. ניהול הליך הגן הינו אחד מאבני היסוד העומדים בבסיס שיטת המשפט הנהוגה במקומותינו.

10. בדיון בפניי, חזר המערער על טיעוניו כאשר גם המערער עצמו ביקש לומר את דברו בצינו, כי ביום ביצוע העבירה, כנטען על-ידי המשיבה, הוא נסע בצד הכביש, ובכך הוא פעל כפי יתר הנהגים שנקלעו למבוי סתום בכפר כנא עשו. השוטר עצר רק אותו ורשם לו דו"ח; המבקש סירב לחתום על הדו"ח מאחר והשוטר לא רשם את דבריו עת ציין בפניו את העובדה, כי הרבה מכוניות נסעו לפניו וביצעו את אותו מעשה ומשום מה, רק הוא עוכב (ראה פרוטוקול הדיון מיום 12.11.15).

11. בתשובתה להודעת הערעור, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור. לדידה, המבקש ידע על מועד הדיון; כן, עת הגיש בקשת דחיה, היה עליו לברר את גורלה ולא להסתפק בעובדת הגשתה. ועוד, עת שוחרר הוא מבית החולים לא הומלץ לו על כל מנוחה. אף מעבר לכך, אין בענייננו כל חשש לעיוות דין. יתר על כן, המערער מודה בביצוע העבירה והטענה לפיה השוטר עצר רק אותו אין בה ממש ואין זה המקום להעלותה.

דין והכרעה

עמוד 2

12. סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 מורה, בין היתר, כי מקום בו נגזר דינו של נאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את החלטתו אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

האם הצליח המערער בענייננו להוכיח התקיימות אחד משני התנאים המזכים אותו בסעד המבוקש?

ברע"פ 4549/02 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל פד"י נז(6) 793 עמ' 803, פסקה 8 שם, נפסק כך:

"אמות המידה המנחות את בית-המשפט בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק-דין קבועות בסעיף 130(ח) לחסד"פ. הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק-דין: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבותו של המבקש במשפטו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק-הדין. התנאים אינם מצטברים. יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק-דין גם אם אי-התייצבותו נבעה מרשלנות גרדא. אולם אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה בית-המשפט את בקשתו."

בהמשך, באותו עמוד:

".....על-מנת לשכנע את בית-המשפט כי יש עילה טובה לביטול פסק-הדין ולהניע את גלגלי המערכת השיפוטית מחדש, האפשרות האחת היא שהמבקש יראה כי יש נימוק של ממש לאי-התייצבותו לדיון..."

13. כפי הנטען, עובר לדיון בתיק בבית משפט קמא, המערער היה מאושפז ויום לפני הדיון שוחרר הוא לביתו. המערער הגיש מסמכים רפואיים שיש בהם כדי לאשש את טענתו.

אמנם, בבוקר יום הדיון הגיש, באמצעות הפקסימיליה, בקשת דחיה לתיק. אולם, המבקש לא טרח לבדוק מה עלה בגורל הבקשה וההחלטה בה.

14. המערער ידע אודות מועד הדיון והסתפק בשיגור בקשה לדחיית המועד מבלי שטרח לברר מה עלה בגורל בקשתו. הוא אף לא בדק אם בקשתו נדחתה כך שמועד הדיון נותר בעינו; ו/או לאיזה מועד נדחה הדיון; אם בכלל נדחה.

הגשת בקשה לדחיית מועד דיון אין בה, כשלעצמה, כדי לאיין את חובת ההופעה לדיון והיה על המערער להוסיף ולבדוק אם בקשתו הגיעה ליעדה ולברר מה עלה בגורלה של אותה בקשה. כן, על רקע גזר הדין שניתן (שאינו חריג מבחינת גובה הקנס) ולאחר שבדקתי את טענת ההגנה שהועלתה על ידי המבקש ולאחר שהוברר, כי אין בפיו טענה בעלת סיכויי הגנה ממשיים, הגעתי לכלל מסקנה, כי דין הערעור, להידחות.

15. בבחינת, למעלה מן הצורך, אדגיש, כי פעולה פשוטה מצד המבקש (על-ידי עיון באישור שליחת הפקסימיליה שהופק מיד עם שיגור בקשת-הדחיה) היה בכוחה ללמד, כי הבקשה לא התקבלה כלל ולא הגיעה אל יעדה. כן, כאמור לעיל, גם לאחר מכן, המבקש נח על זרי הדפנה ולא נקף אצבע כדי לוודא אם הבקשה נידונה ו/או התקבלה.

אשר על כן, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תמציא פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, כ"א כסלו תשע"ו, 03 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.